

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Recollectio Spiritvalis

Masen, Jacob

Coloniae Agrippinae, 1691

Meditatio V. De numero, & via arcta salvandorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60213](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60213)

Apoec. 2.7.

piditatem omnem detestor: ne aliquando au-
diam, quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore
meo: etiam Dei consilia non admitta, cum E-
vangelico adolescente, qui mœstus abiit, &
ostendit, quàm difficile multis sit, citra obser-
vationem consiliorum, intrare in regnum Dei.

Psal. 118.

Furavi & statui custodire iudicia justitia tua u-
niversa; ut vitatis his & illis peccatis N. N. ti-
bi in omnibus placere possim. Verùm tu, ò
Deus meus, sine quo nihil, nec cogitare qui-
dem boni possumus, confirma hanc volunta-
tem meam, qua tibi supremo bono ac Deo
meo sic desidero placere in terris, ut eidem æ-
ternùm jungar in calis.

DISTICHON MEMORIALE.

Supplicium stygis horrendum! (2.) membra
omnia, mentemque

Excrucians! (3.) ingens, quod sine fine malum est!

MEDITATIO V.

De numero, & via arcta sal-
vandorum.

VERITAS. Via salutis tam arcta est,
ut summa contentione opus sit,
cum paucissimi hominum salven-
tur.

tur(. 2.) Ex vocatis etiam ad fidem plures
 pereant, quam salvi fiant, ob neglectam
 Dei gratiam, & admissa peccata, (3.)
 Quæ Deus certo numero permittit, ac
 deinde peccatorem deserit; ut jure
 quodvis peccatum summè averfari de-
 beamus, & quamvis gratiam am-
 plecti,

ORATIO PRÆPARATORIA
 communis.

PRÆLUDIUM I. *Viam ad calum angustam,
 & ad infernum latam, sibi proponat.*

PRÆLUDIUM II. *Petat à Deo gratiam pe-
 netrandi viam angustam.*

I. PUNCTUM.

CONsidera, quòd magna fit hominum vi-
 tam æternam consequentium paucitas:
 quia pauci, ut par est, à malo declinare, & bo-
 num facere satagunt. Hanc enim veritatem
 tam apertis nobis verbis Deus in S. Scriptura
 tradidit, ut dubitare prudenter non possimus.

*Intrate, ait Christus, per angustam portam; quia
 lata porta, & spatiosa vita est, que ducit ad per-
 ditionem, & multi qui intrant per eam. Quam
 angusta porta, & arcta via est, que ducit ad vitã*

*Singulari
 studio sa-
 lus qua-
 renda est,
 quia pau-
 ci salvi
 futuri sũt.*

Matth. 7.
 Luc. 13.

H S & pau-

& pauci sunt, qui inveniunt eam! Per varias ve-
 rò figuras, tam in novo, quàm veteri testamen-
 to damnandorum multitudo, & salvandorum
 paucitas nobis exponitur ut, quòd in diluvio
 tantùm octo animæ salvæ factæ sint: quòd ex
 Sodomis tantùm Loth, cum uxore & binis fi-
 liabus, flammis evaserit: quòd ex Ægypto sex-
 centa millia virorum, præter mulieres & par-
 vulos egressa, tantùm duos, ad terram promif-
 sionis Josuen & Caleb servatos, complexa sint,
 Sic Isaias de servandis in iudicio Dei homini-
 bus loquens: *Hæc erunt, ait, in medio terra, in
 medio populorum quomodo si pauca oliva, que
 remanserunt, excutiantur ex olea, & racemi, si
 fuerit finita vindemia. Hi levabunt vocem suam
 atque laudabunt, cùm glorificatus fuerit Domi-
 nus.* Sic Christus cœnæ parabola usus est, ad
 quam multi sunt invitati, qui omnes sese ex-
 cusare cœperunt, paucis tantùm subeuntibus.
 Alibi reprobi paleis tritici, probi granis com-
 parantur. Apostolus illos etiam vasis in domo
 fictilibus & ligneis; hos aureis & argenteis cõ-
 ponit. En quanta salvandorum paucitas, &
 multitudo damnandorum, iccirco, quòd tam
 pauci sint, qui magis ferio de salute sua æterna,
 quàm temporali hujus mundi felicitate procu-
 randa solliciti sint, atque ob hanc causam iusto
 Dei iudicio condemnentur. Quoti hominum
 in universo terrarum orbe Christiani sunt; &
 inter eosdem quot hæretici, ac schismatici.
 Quoti

Gen. 7.

Gen. 19.

Exod. 12.

Num. 14.

Is. 24.

Is. 13.

Luc. 14.

Matth. 30.

Rom. 8.

Quoti inter honoratos, qui magis de salute sua, quam dignitate tuenda laborent? Quoti inter contemptos, qui magis arctam Christianæ legis disciplinam, quam infimæ plebis licentiam sequantur? Quotus inter opulentos est, de quo dici queat: *post aurum non abiit, nec speravit in pecunia thesauris. Quis est enim hic & laudabimus eum?* Quoti inter egenos, qui multa non desiderent, & quibus illud conveniat: *beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum celorum?* Expende, quo in statu tu sis, & an hæctenus majorem tuæ salutis, quam pereuntium rerum curam gesseris? an modò in pristina negligentia tua persistas, aut propinquum periculum sit eodem relabendi? Neque enim est, quod existimes felici te morte obiturum, si in vita salutem tuam, præ rebus ceteris non curaveris, & tot divinis beneficiis, quibus præ infidelibus cumulatus es, ut par est, responderis. Nam, ut innumera alia taceam; si consideres, quanta sit vocationis tuæ gratia, quâ inter tot gentiles, Judæos, Mahometanos, aliòsque infideles, ad Christi Ecclesiam per baptismum admisus es: si illam, qua inter tot hæreses vera Dei cognitione imbutus; si denique istam, quâ singulari Dei benevolentia, tot mortalibus inter sua scelera pereuntibus, hæctenus ad pœnitentiam servatus. ingratißimum te mortalium, qui que meritò Dei in se vindictam brevi provocet, fortè agnosces, intelligesque

aut

Pauci majorem suam salutis quam aliarum rerum curam gesserunt.

Eccl. 31.

Matt. 5.

Qui vocationis gratia non respondent, gravius quam gentiles judicium sustinebunt.

Matt. 11. v. 21

aut nunc tibi ad meliora transeundum esse; aut nunquam, post irrita toties proposita, id esse sperandum; auditurus alioquin brevi his à Christo similia, qualia urbibus Galilææ exprobravit olim; *Vae tibi Corozaim, vae tibi Bethsaida; quia si in Tyro & Sidone factæ essent virtutes (hoc est, in urbibus gentilium res adeò mirificæ) quæ factæ sunt in vobis, olim in cilicio & cinere egissent pœnitentiam. Veruntamen dico vobis, Tyro & Sidoni remissius erit in die iudicii.*

Timor Dei
ex periculo
salutis.

Phil. 2. v. 12.

AFFECTUS. Vah socordiam & ingratitude meam, qui tam remissè in salutis æternæ cura & negotio versor, & in tanto animæ, salutis & sempiternæ felicitatis discrimine, iustissimam Dei indignationem non expavesco! Quin unum hoc ago necessarium, ex quo pendent omnia? Jure, D. Paulus admonet: *cum metu & tremore vestram salutem operamini. Omnia autem facite, sine murmurationibus, & hesitationibus, ut sitis sine querela, & simplices filij Dei sine reprehensione, in medio nationis prave.* Sed, ô mi Deus, quàm pauci tam salutari metu perculsi ita tibi ferviunt, & non potius nationis prave exemplis vitæque trahuntur ad similem cum illis exitum; quòd totus mundus in maligno positus sit. *Confige igitur, ô Deus meus, timore tuo carnes meas: à iudicijs enim tuis timui. Servus tuus sum ego, da mihi intellectum, ut sciam testimonia.*

Psal. 118.
v. 120.

stimoniam tuam. Aequissimum sanè est, ut omnes prorsus actiones nostræ Dei gloriam nostramque salutem spectent, monente Paulo: *sive ergo manducatis, sive bibitis, omnia in gloriam Dei facite*: Et si Christus ipse semper ante oculos habuit voluntatem Patris sui, adeò, ut diceret: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me*, idque etiam in difficillima mortis agonia, non propriæ, sed nostræ salutis gratia; quomodo pro eadem hac salute mea, indultum gratiæ tempus, non omni studio euraque Deo obsequendi impendo? An non propius me tangit, quod dixit: *Me oportet operari opera ejus, qui misit me, donec dies est* (& tempus miserendi) *venit nox, quando nemo potest operari*? O infelix mihi nox, nisi hinc, cum Servatore ac Duce meo, benè diem impendero! Quàm metuendum, ne & ego in tanto reproborum numero censear, nisi ab hoc momento vitam corrigo, Dei voluntatem & meam in omni opere salutem specto! Ita cupio ac statuo, fac ut possim, ò Deus meus.

II. PUNCTUM.

CONSIDERA, quod licet singulari favore & beneficio Dei præ tot millibus gentium ad Christi legem & disciplinam salutiferam vocatus sis; licet etiam in antiqua Apostolicæ Ecclesiæ fide catholica persistas; licet denique

Propositio
v. r. meo
loris.

I. Cor., 10.

v. 31.

Ioan., 4.

v. 35.

Joan. 9.

Ex vocatis
ad fidem
multi per-
eant ob ne-
glecta Dei
mandata.

que

Matth. 7.

2. Petr. 1.
v. 10.Alii, ob neo-
gleſta cono-
ſtia.
Matth. 19.
v. 21

Gal. 3. v. 19.

Alii ob
vicia carnis
paveunt.

Matth. 22.

1. Theſ. 4

que communi fidelium more vivas, & graviora ſcelera devites, non tamen iccirco te ſalutis tuæ ſecurum eſſe, docente Chriſto: *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnũ cœlorum; ſed qui facit voluntatẽ Patris mei, qui in cœlis eſt. Neceſſe igitur eſt, nos ſatagere, ut per bona opera certam noſtrã vocationem & electionem noſtrã faciamus. Sic enim abundanter miniſtrabitur nobis introitus in regnũ Domini. Quin etiam, ſi cui cum Petro dicatur: Sequere me, ſequendum erit, ac præter mandata Dei, conſilia quoque amplectenda erunt. Nam quibusdam alia ad ſalutem via nõ patet. Ita Evangelico adoleſcenti dictũ eſt. Si vis perfectus eſſe, vade & vende omnia, quæ habes, & da pauperibus, & veni, ſequere me. Quod cum renueret, licet mandata Dei obſervaret, à Chriſto tamen deſperatæ ſalutis homo iudicatur. Porrò nemo ſervari poterit, niſi omnibus carnis cupiditatibus renunciarit. Maniſteſta enim ſunt opera carnis, quæ ſunt impudicitia, ira, contentiones, ebrietates, &c. quoniam qui talia agunt, regnum Dei non conſequentur. Qui verò pauci, Chriſtianorum quoque, univerſa carnis deſideria vitant, ſataguntque per bona mandatorum, aut etiam conſiliorum Dei opera vocationem ſuã certam facere; hinc illa Chriſti de vocatis prædictio impletur; *Multi ſunt vocati, pauci verò electi.* Nam ut Paulus ait, *non vocavit nos Deus in immunditiam, ſed in ſanctificationem:**

Itaque

Itaque qui hæc spernit non hominem spernit, sed Deum. Jam verò quota pars vocatorum ad fidem est, quæ immunditiâ peccati vitatâ sanctificationem sectatur? *Si quis enim consideret multitudinem eorû, qui in Ecclesiis congregantur, & discussit, quanti sint, qui converſentur disciplinatè, judicabit verum esse sermonem Dei dicentis multi sũt vocati, pauci verò electi.* Quare Apostolus tã sollicitè nos obtestatur: *Obsecro ego vos vinclis in Domino, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, cura omni humilitate & mansuetudine, cum patiëntia supportantes invicem in charitate.* Electi Dei erga proximos benigni, erga seipsos duri sunt, mortificationem Christi in corpore suo circumferentes: erga Deum devoti, Christo jurato Duci adherentes. Hæc est via, & non alia præter eam, qui enim non abnegat semetipsum ait Christus, & tollit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus. Regnum cœlorû vim patitur, & violenti rapiunt illud; quia, per multas tribulationes oportet nos intrare in regnû Dei. Hæccine credis ab æterna veritate profecta esse? Expende igitur, quaſo te, an hæctenus arcta hac via, quæ sola ad salutem ducit, incesseris; an potius ex communi Christianorum consuetudine vitam tuam institueris? Heu! plerique viâ latâ incedunt, pauci à via mandatorum Dei non aberant, pauciores licet Deo per bonas inspirationes vocante consilia sequuntur; jejunia, carnis afflictio.

Orig. in
Matth. 23.

Eph. 4. v. 1.

Electi pauci
sunt.

Matth. 11.

Act. 5.

*Qui inter
electos cono-
seri volet,
tempestive
à via repro-
batorum dis-
cedat.*

*Jac. 2.
Detestatio
fidei mora
tua.*

*Sap 5.
I. Cor. 9.
V. 25.*

afflictiones & adversitates quascunque à Deo immixtas lubentes amplectuntur. Plurimi in-cepto Dei servitio languescunt, quos tanquã tepidos denique evomit Deus ex ore suo. Tu vide, quid de te, tam ex conscientia vitæ antea-actæ, quã præsentis possis statuere; & cave, ne inter hos tales deprehendaris, aut diu subsistas. Si etiamnum inter hos cuncteris, neque seria pœnitentia tangaris, magnum æternæ reprobationis tuæ est argumentum. Proponis fortè emendationem. Sed quoties hoc à te factum, & tamen neglectum est. Et hæc crede hora præteribit, & propositum evanescet, erisque qui fuisti, fortè etiam deterior teipso.

AFFECTUS. O infelix illorum vita! qui vel carni, vel mundo obnoxii, alteri magis, quàm Deo serviunt! quid tales juverit Christianos fuisse? *quid prodest, si fidem quis se habere dicat: opera autem non habeat! fides enim sine operibus mortua est.* Imò illa etiam sine his ad majorem damnationem est obfutura: Nam, *cui plus datum est, plus requiretur ab illo.* Et quid asperiores hanc viam Christi horremus, quando improbi quoque & mundani homines, qui ad honores opesque contendunt, *ambulant vias difficiles?* Et si *omnis is qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet, & illi quidem, ut corruptibilem coronam accipiant: nos autem incorruptam;* quanto majori nobis studio erit laborandum? Si militiæ addictus

regiæ

regiæ tenetur gravissimas difficultates, etiam cum præsentis vitæ discrimine percurrere; quid est, quod illius ego Domini, cuius jugum longè suavius est, detrectem? O quàm jucundum, cum Paulo, erit dicere: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi, in reliquo reposita est mihi corona justitiæ, quam reddet mihi Dominus in illa die justus Index!* sed si te delectet ô anima mea præmium bonorum, delectet etiam certamen laborum. *Contende intrare per portam angustam, quia multi (serius) querent intrare, & non poterunt, O Domine, da mihi intellectum, & scrutabor legem tuam, & custodiam illam in toto corde meo!* Nunquam sciens volens prævaricabor; sed implebo pro viribus omnia præcepta tua: illa præcipuè N. N. contra quæ hæcenus sæpius deliqui. O mi Deus! da ut possim, qui ut velim tribuisti.

III. PUNCTUM

Considera, quòd Deus ab æterno cuilibet hominum statuerit certum gratiarum suarum communicare numerum ac mensuram & omnibus quidem illam quæ ad salutem posset sufficere: sed aliis minorem, aliis crebriorem & majorem, quâ sine fructu completâ, dicat: *cur avimus Babylonem, & non est sanata,*

Labor improborum probos in opere languidos confundit.

2 Tim. 4. Sine certamine nemo premiatur. Luc. 11. 3. Plal. 118.

Deus cuilibet certam dare gratiam statuit, quâ neglectâ, nullâ dat amplius.

iozem q
lia q certo
in numero
peccata tole
rat, postque
punitio de
crota est.

Eccles 7.

1 Rom. 16.

Dan. 5.

derelinquamus eam. Pari ratione Deus certum peccatorum numerum in delinquentibus tolerare statuit: in aliis minorem ut in Angelis, & pluribus etiam hominibus, post unum alterumve delictum pereuntibus: in aliis maiorem, ut Balthafare & Saule Regibus: post quem expletum, aut statim æternam morte punit, aut certe, in hac vita, efficaci suâ gratiâ deserit; ut peccata peccatis cumulando, funestior illis ad poenam secuturam vita sit, quàm aliis peccatoribus mors repentina, quæ cum peccatis poenam quoque graviolem abrumpit. *Nemo enim potest corrigere, quem Deus despexerit.* Pro quibus nec preces quidem suscipit. Unde Samueli dictum: *usquequo tu luges Saul, cum ego projecerim eum?* Quod Balthafari Regi Babylonio iudicium in pariete scriptum fuit: **MANE:** numeravit Deus regnum tuum, & cõplevit illud. **THECEL:** appensus es in statera, & inventus es minus habes. **PHAR ES:** Divisum est regnum tuum: hoc iudicium subeundum omnibus aliquando peccatoribus est. Sed quis scire poterit, quem Deus numerum, vel in gratiis suis, vel in nostris peccatis statuerit? cum iustissimè, post primum peccatum, gratiâ suâ destituere nos possit: multique propter unicum peccatum æternum damnentur, aut à Deo, gratiam misericordiamq; suam subtrahente, in suis sordibus deserantur, cumulandoque peccata horrendas in omnem æternitatem poenas

quoque

quoque accumulent : quā nulla potest esse gra-
 vior Dei ab homine peccatore averſio. Cū
 igitur nemo hominum ſecurus eſſe poſſit, ne-
 glectā hac, quam Deus e. g. offert, ad pœniten-
 dum, aut cum ſingulari virtute agendum, gra-
 tiā ; eandem, aut parem ſe deinde habiturum
 ſi hanc modò neglexerit : cūque illo ſcelere
 e. g. luxuriæ patrato, neſciat, an non ultimum
 hoc peccatum ſit, quo admiſſo Deus in gratiam
 recepturus amplius non ſit, ſed juſto immuta-
 bilique decreto ſuo deſerturus ac damnaturus;
 quis non horreat ad ſolius peccati memoriam,
 aut gratiæ diviniæ neglectum? *Balthaſar ad ſo-*
lam ſcribentis in pariete manum, ita inhorruit,
ut facies Regis turbata ſit, compages renum ejus
ſoluta, & genua ad ſe invicem collifa, ſolā con-
ſcientiā ſœclerum & contempti Numinis argu-
ente. Quid ergo factururus eſt puniens, qui ſic
etiam terret veniens?

*Graviſſi-
 ma puni-
 tio eſt,
 peccato-
 rem in
 peccatis
 diu tolea-
 rare.*

v. 6.

AFFECTUS. O quam triftis & formi-
 danda res eſt completa peccatorum menſura, ſi
 vel unius delicti offenſa ad hanc ſufficit. Quis
 enim numerum fatalem non perhorreſcat,
 qui gratiam nobis adimit, bonorum operum
 mercedem tollit, tempus non indulget ad con-
 ciliationem amplius, cælum nobis claudit, in-
 fernum aperit, atque æternæ felicitatis poſ-
 ſeſſionem eripit, æternæ calamitatis abyſſum
 pandit. O vel nomen ipſum peccati abo-
 minandum, horam deteſtandam, qua
 I 2 illud

*Detetatio
 peccati ob
 quod Deus
 reprobatur*

*ad te
 rari
 de
 ...*

illud admittitur, horam quavis morte magis
declinandam! *Illumina Domine oculos meos,*
ne unquam obdormiam in morte, ne quando dica-
cat inimicus meus, prevalui adversus eum.

Ps 11.

COLLOQUIUM cum emendationis
PROPOSITO.

I. Cor. I.
v. 9. |
Amor vo-
cacionis
v. 5.

Illud Apostoli dictum attentâ mente excipe:
Fidelis Deus per quem vocati estis in societatem
fily ejus Jesu Christi Domini nostri. Et ad De-
um conversus opta, cum iisdem Corinthiis à
Paulo audire. *In omnib⁹ divites facti estis in illo,*
in omni verbo, & in omni scientia, sicut testi-
monium Christi confirmatum est in vobis; ita ut
nil vobis desit in ulla gratia, exspectantibus re-
vellationem Domini nostri Jesu Christi, qui et
confirmabit vos in finem, sine crimine, in die ad-
ventus Domini nostri Jesu Christi. O Deus mi-
sericordiarum, Deus salutis meæ, spes mea, &
refugium meum, aperi quæso oculos meos, ut
intelligam quemadmodum omnia in numero,
pondere, & mensura à te constituta sint, &
quod posueris homini terminos ejus, tam in pec-
catis ipsius, quàm tua gratia, qui præteriri non
poterunt, ideoque nunquam imposterum sciens
volensque te offendam, sed millies mori præ-
eligam, quàm in peccatum ad eò formidandum
consentire, neque unquam gratiam à te obla-
tam, occasionemq; emendationis vitæ præter-
mittam. Et quis novit Domine sensum tuum?
quis

non hæc ipsa modò gratia, quâ hæc agnosco, talis sit; ex qua tota æternitas & felicitas mea suspendatur, ut si hanc negligam, neque ad emendationem seriam convertam, deinde similem mihi cum occasione veræ pœnitentiæ, & conversionis ad meliorem vitam, largiturus nunquam sis! O clementissime Deus, qui, præ tot mortalibus in sua cæcitate pereuntibus, largitus mihi es, ut te in vera fide agnoscerem, sine qua impossibile est placere Deo, ignosce quod hæctenus pro inæstimabili hac gratia tua, tam ingratus fuerim, & fac, ut dignè imposterum ambulem vocatione, quâ præ tot aliis vocatus sum. Cum verò multi vocati sint & pauci electi, fac ut perpetuò constantèrque satagam, per bona opera certam facere vocationem meam, confirma me in fine in, ut sim sine crimine in die adventus tui. Deduc me in semitam mandatorum tuorum, quia ipsam volui. Credo tibi, quia arcta est via, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt qui inveniunt eam; sed in his paucis numera me indignum servum. Erravi sæpius hæctenus, sicut ovis que perijt, sed tu Domine, quare servum tuum. Ô Pater, ecce prodigus ille filius tuus ad pedes tuos devolvitur, ne memineris iniquitatum nostrarum antiquarum, cito anticipent nos misericordia tua, quia pauperes facti sumus nimis! O Pater peccavi in celum & coram te, & jam non sum dignus vocari filius tuus, fac me sicut unum de mercenariis tuis: ex hoc enim momento me

Desiderium respondendi vocationi sue.

2. Pet. 1.

Ps. 118.

Ps. 78.

voluntati & beneplacito ad universa, quæ præceperis & suaseris, offero. Malo per gladios & ignes in apertam mortem ruere, quam bonitatem tuam ullo deindè peccato lædere. Illa, quæ possum juxta statum meum, pietatis officia exequi, ut hæc & ista N. N. sunt, constantissimè deindè explebo. Neque ulla necessitas curarum mundi tam gravis futura est, quæ me ab hac spiritus & animæ cura dimovebit. Verùm tu Domine, qui nosti hæc syncero me corde totòque animi affectu tibi offerre, adjuva & conforta me per gratiam tuam, ne unquam in hoc proposito deficiam. O sanctissima Dei Genitrix, & vos omnes sancti Angeli & Patroni mei, qui cum gaudio mandatorum Dei viam ambulastis, & nunc cum eodem exultatis in gloria, intercedite, adeste, subvenite imbecillitati meæ, quodque indignis meis apud Deum precibus obtinere non mereor, hoc vestra intercessione longè digniori impetrate, ut vobiscum, superatis mortis & inferni periculis, aliquando Deum spectare, & laudare ac glorificare æternùm possim in cœlis.

DISTICHON MEMORIALE

*Arcta via est cœli (2.) multi perière vocati.
(3.) Mensura est scelerum certa, notata
Deo.*

MEDI-